

[Lone Dybkjær]

ge løs, og så se, om vi ikke kan mødes på en eller anden facon.

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Jeg vil sige tak til ministeren og tak til ordførerne i hvert fald for lejligheden til endnu en gang at debattere dette emne. Udgangspunktet har, som det fremgår af forslaget, været ventelisterne, og udgangspunktet har også været ventelisterne set i relation til diskussionen om beskæftigelse.

Jeg vil gerne sige tak til fru Jytte Andersen, som holdt en meget fin tale. Da jeg i dag så de første forslag til udmøntning af Socialdemokratiets papirer om borgernes rettigheder, var jeg lidt spændt på, hvad der stod om dette område, for jeg gik ud fra, at jeg så kunne begynde at tage bestik af, hvad man mente på dette område. Og det glæder mig at læse – og også nu høre fru Jytte Andersens bekræftelse af – at også Socialdemokratiet betragter – jeg tror, fru Jytte Andersen brugte det flotte udtryk »borgernes ret til pasning af børn« som et elementært gode. Det synes jeg vi skal minde hinanden om. Vi kender det inden for skolens verden, og for os ville det være en naturlig ting, at det samme krav, den samme garanti blev leveret af samfundet, når det drejede sig om dagpasning af småbørn.

Jeg trak en lille smule på smilebåndet til fru Karen Højte Jensen og også til fru Eva Kjer Hansen og for så vidt også til ministeren. For alles udgangspunkt var, at man sandelig ikke kunne udvide de offentlige udgifter startende med 1 mia. kr., som vi som udgangspunkt har beregnet vores forslag til, og rigtignok stigende til 3 mia. kr. Det er jo en udregning af, hvad etablering af det her vil koste, men alle – de to ordførere og ministeren – glemmer så den modregning, der selvfølgelig skal foretages, når vi ser det i sammenhæng med tanken om aktivering, og det regnestykke har fru Jytte Andersen gennemgået på udmærket vis. Samtlige ordførere har fra Pædagogisk Medhjælperforbund fået et udmærket stykke papir, hvoraf man kan se, at når vi kigger på lønnen for en pædagog set i forhold til dagpenge, så er det helt urimeligt, at der ikke for lang tid siden er taget fat på at få gjort noget ved de ventelister, som har et så uacceptabelt omfang.

Fru Karen Højte Jensen sagde, at antallet af pladser er udvidet, og det er også rigtigt, men

som ministeren sagde, er langt de fleste af dem på skolefritidsordningerne. Jeg må fremhæve, at når ventelisterne har et sådant omfang, at vi i dag kan se 30.000–40.000 børn på venteliste, så skal der mere til end de få tusinde, som det er lykkedes kommunerne at sætte i værk nu.

Det er også rigtigt, at kommunerne gør noget, som de borgerlige ordførere har fremhævet. Men spørgsmålet for os har været, om kommunerne gør nok, og svaret for os er: Nej, det gør kommunerne ikke. Nogle kommuner gør rigtig meget, andre kommuner gør ingenting.

Socialministeren havde i sommer sammen med indenrigsministeren indhentet oplysninger fra kommunerne. Socialudvalget har fået oversendt et stykke papir, hvoraf det klart fremgår, at visse kommuner ikke har overblik over deres ventelister, ikke har planer, og ikke har pasningsordninger i deres fremtidige planlægning. Derfor er vores konklusion, at når så mange kommuner ikke lever op til den forventning, Folketinget kan have om, at de tager dette problem alvorligt, så synes vi, det er på sin plads, at vi fra Folketingets side går ind og stiller krav om en børnepasningsgaranti.

Jeg vil slutte med at fortælle en lille historie fra det virkelige liv. Det er blevet så moderne her i folketingssalen. Ministeren gjorde det også.

Min historie er sådan, at en familie efter moden overvejelse beslutter, at nu vil de have barn nummer to. Barnet bliver født i november 1990. Mor har delt orlov med far, og det kan da glæde en SF'er, fordi han så gør det, som vi synes er rigtigt, nemlig at både far og mor tager del i orloven. Barnet er tilmeldt daginstitution eller dagplejeordning fra fødslen. Forældrene opsøger jævnligt de kommunale myndigheder for at høre, hvordan tingene ser ud. De ser jo til stadighed i dagspressen skriverier om mangel på pasning, og det viser sig også, at der er 12–14 måneders ventetid.

Men kommunen har etableret en forsøgsordning, så den ene forælder kan blive hjemme og passe eget barn plus et andet barn i samme alder og blive aflønnet som dagplejemor/-far, så de unge forældre vælger at prøve denne ordning. Det bliver faderen, der forsøger at få orlov i ½ år, og det går hans firma med til. Nu passer han så to børn på nedsat indtægt i forhold til tidligere. Men de to unge mennesker